

Kováčová - Sladké médium

1. Pondělí

Byli na místě. Médium, v němž se nacházeli, jim nevyhovovalo. Ztráceli pohybovou energii a hrozilo jim akutní nebezpečí zániku, jestli se včas nedostanou do životodárného prostředí. Jemnými senzory vycítili jeho blízkost. Pohnuli se, vábil je vytoužený cíl. Dostatečně velkými a nechráněnými otvory vnikli do ideálního prostředí.

Tým se skládal z pěti vědců. Jejich úkoly byly nesmírně závažné. O tom, že tato planeta má systémy, v nichž se vyskytují ideální podmínky pro jejich život, věděli už dlouho. Předsunutá výzkumná skupina zjistila tento uspokojivý radostný fakt, nasbírala obrovské množství informací a všechny je poskytla řídicímu centru své civilizace. Centrum sem vyslalo pět špičkových odborníků, aby provedli obvyklý závěrečný výzkum. Měli ověřit a schválit přirozené prostředí na cizí planetě, v němž by mohla jejich civilizace žít a pokračovat ve svém vývoji.

Odborníci, navigovaní zdomácnělou posádkou, právě vnikli do prostředí, které bylo pro jejich život, výzkum a vývoj ideální.

Šel z tréninku. Karate je senzační sport. Chlapci byli ve svém živlu. Zasazovali si imaginární údery a kopance...

Najednou jím na zcela kratoučký okamžik pronikl prazvláštní, neznámý pocit. Jeho vnitřní prostředí zaznamenalo vstup cizí bioplazmy. Mozek na novou situaci nedovedl správně zareagovat, a proto dal najevo jen krátký zmatek.

Chlapec se zarazil. Taška s kimonem mu vypadla z ruky.

"Co je? Dostals zásah?"

"Jo, od tebe. To určitě! Ahoj, jede mi autobus!"

"Zejtra ve škole si to rozdáme!" křičí Tomáš za kamarádem, který mizí v čtyřiapadesátce.

Vyslaní vědci patřili k těm nejvýznamnějším ve své civilizaci. Měli buď potvrdit nebo vyvrátit dohad, že systémy na jedné z planet bezvýznamné soustavy, mají vlastní rozhodovací centrum a ne společné externí centrální řízení.

Nebyli překvapení touto předběžnou zprávou. Stalo se to už mnohokrát. Ve vesmíru je nesčetné množství inteligentních systémů s různými typy řízení. Jen malé procento však vyhovovalo životním potřebám jejich civilizace. Nicméně i toto malé procento představovalo ohromný počet planet. Cokoliv vzácného ve vesmíru vždy v konečném součtu představovalo obrovské množství. Nic nebylo tak velké, aby neexistovalo ještě něco většího a nic nebylo tak malé, aby se nenašlo něco ještě menšího. V soustavných metamorfózách se všechno působením složitých vesmírných zákonů měnilo, vyvíjelo, vznikalo a zanikalo - od nejmenších částic, až po největší galaxie. Vesmír tajil své změny před inteligentními civilizacemi tak, že je pro ně stvořil jako časově nepostřehnutelné.

Vědci rychle procházeli složitým systémem a využívali při tom jeho energii.

Elitní vědec se vznášel v sladkém, pulzujícím médiu, které udržovalo stálou teplotu s minimálními výkyvy. Médium obsahovalo obrovské množství různých stavebních prvků, které měly rozličná poslání. Zdaleka ne všechny jim byly známy. Některé jim byly příjemné a podporovaly i jejich životní funkce. Jiné naopak. Nejnebezpečnějšími pro ně byli jedenapadesáticlankoví dvojhadí, propojení několika můstky. Jejich dotyk nepříjemně štípal a způsoboval jim na tělech drobné skvrny, které dlouho pálily. Dvouřetězové příšery byly nežádoucí i tím, že požíraly nejlepší složky, které návštěvníci vyžadovali pro sebe.

Vědec se vznášel v tomto opojném prostředí, které před ním speciální jednotka zbavovala nepřátelských hadů. Nenažrané příšery bylo potřeba likvidovat, aby se sladké a lahodné sloučeniny mohly hromadit v teplém médiu a zpříjemňovat jim pobyt. Zkontaktoval se se svými kolegy. Nebylo nutné se kvůli tomu setkávat. Přenos myšlenek od odesílatele k

adresátovi byl okamžitý na jakoukoli vzdálenost. Příjemce viděl přesně tytéž obrazy, jež se vybavovaly ve vědomí odesílatele. Viděli nebezpečné hady srostlé ve dvojicích, kteří požírali cenné sloučeniny a ukládali je do zásobníků. Kromě toho ohrožovali vědce - způsobovali jim nepříjemné popáleniny a jednoho dokonce zlikvidovali. Byla to nenahraditelná ztráta.

Rozhodnutí bylo jasné a striktní. Likvidace všech žijících nepřátel, zabránění jejich dalšímu množení a odpojení podsystemu, který je tvoří. Odborníci se vrhli do práce. V průběhu několika minut přestal podsystem chrlit nepříjemné plazy. Médium se plnilo sladkými sloučeninami. Pobyt v něm byl mimořádně příjemný, až opojný. Sem tam se hadi ještě objevili, podsystem je vytvářel z posledních sil. Ale oni je ihned pronásledovali a důsledně likvidovali.

Pankreas zastavil produkci inzulínu. Glukóza se v krvi spalovala pomalu a nedokonale. Její množství se v krevní soustavě zvyšovalo. Buňky vbrzku zjistily nedostatek glykogénů, a proto řídicí centrum vyburcovalo organismus, aby hledal jiné zdroje tvorby glukózy. Drancoval zásoby tuků a bílkovin a tvořil další nevyužitelnou glukózu. Když hladina glukózy v krvi překročila únosnou mez, začaly ji podsystemy z těla odplavovat. Tělo se zbavovalo tekutin a tím i solí. Aby se ztráta tekutin doplnila, vyhlásilo řídicí centrum stav žízně. Tím se však nic nevyřešilo.

"Je to biosystém," vysílá odbornou zprávu elitní vědec. "Na této planetě je jich nekonečné množství, jak do počtu, tak i pokud jde o druhy. Opotřebovaný systém postupně ztrácí potřebné funkce k přežívání, až do krajní situace, kdy všechny přestanou fungovat a stroj se rozpadne na jednotlivé prvky. Systém, v němž se nacházím, velmi často mění polohu, vzhledem k vertikální i horizontální ose. Změna polohy je primitivní. Je daná poměrem jeho objemu a hustoty k objemu a hustotě planety. Je nepraktický, velkorozměrný, s různou délkou životnosti podle jednotlivých druhů.

2. Úterý

Ráno se necítil dobře. Byl unavený.

"Mami, je mi blbě."

"Tak zůstaň doma, Alane. Odpočiň si."

"Mám žízeň. Udělej čaj."

"Samozřejmě."

Odešla do práce. Ležel v posteli. Popíjel čaj. Byl hladový, ale vstávat se mu nechtělo. Chvilí si četl a přitom podřimoval. Právě pro něj začínalo neuvěřitelné dobrodružství.

Vědec se nechal unášet tokem média do neznámých částí systému. Konečně dorazil k cíli. Byl si tím jistý. Přesvědčila ho o tom přítomnost intenzivních bioproudů, které se v žádném jiném podsystemu tohoto kolosu nevyskytovaly. Ze svého paměťového modulu si ihned vyžádal podobné poznatky a porovnal je s danou situací. Ano, tohle musí být řídicí centrum. Vnikl do oblasti vnímání a vybavování faktů a navázal kontakt.

"Jsem tady," dal najevo.

Zaregistroval zřetelnou změnu bioproudů, ale odpověď nedostal. Poslal další informaci - hvězdný systém, z něhož přišel, svůj přenos v bublině a svoji podobu. Podsystem opět změnil bioproudy a začal v něm intenzivně pracovat nový trakt.

"Kód," pochopil vědec.

Systém neuměl komunikovat přímo, navázal kódový kontakt. Vědec věděl, že takové spojení bude velmi složité. Vytvořil si nový paměťový modul, který bude využívat na rozluštění kódu a na jeho používání. Celá akce trvala jenom několik vteřin.

"Jsem tady," zopakoval vědec v kódu, který byl pro systém srozumitelný, a opět předvedl svou planetu, přenos a sebe samého.

"Špíčkový! Ahoj! Jsem strašně rád, že tě vidím. Jenomže každou tvou hranu vidím dvojité. Jako kdybych viděl každým okem zvlášť. Vypadá to jako kreslený anaglyf. Nemohl by ses nějak vyladit?"

Stalo se.

"Fajn! Teď už tě vidím úplně plasticky. Jako bych tě měl před očima."

Systém byl nesmírně vzrušený, jeho žlázy začaly vylučovat neznámé látky.

"Teď je to vynikající! Špíčkový! Jsi perfektní!" chlapec před sebou vidí oblý tvar, s množstvím zapuštěných i vypouklých hran. Vypadalo to jako tenisák sestavený z pestrobarevných kostiček.

"Uklidni se a řekni mi něco o sobě," řekl vědec a pro kódovou komunikaci zvolil nádherný, zvučný alt.

"Jmenuju se Alan. Bude mi patnáct. Chodím do prvního ročníku chemické průmyslovky a na karate. Ptej se. Žeknu ti všechno, co vím."

"Naše dorozumívání je strašně pomalé. Musíme všechno kódovat?"

"Neumím se domlouvat jinak než slovy."

"Představuj si, co mi chceš říct. Nekóduj všechno. Tvoje slova stejně nedovedou přesně postihnout skutečnost. Ukaž mi prostředí v němž existuješ."

"Pokusím se."

Chlapec si představuje svůj pokoj, knihovnu s velkou sbírkou scifi knih, mezi nimiž se tyčí jako obří dvě více než tisícistránkové knížky: Chemie organických sloučenin, které znalci jednoduše říkají Červinka a právě tak velký a těžký Gažo. Každý adept alchymie ví, že toto slovo znamená autora Všeobecné a anorganické chemie. Nechybí tu ani stará, tenká a odrbaná, ale zato cenná kniha z roku 1957. Jsou to Staňkovy Alkaloidy. Nejcenějším pokladem fantasticko-odborné sbírky je krásný a tlustý katalog chemických sloučenin švýcarské firmy FLUKA, který částečně získal a částečně ukradl na chemickém veletrhu. Dál si představuje terárium s tarantulí, počítač, televizi, ostatní části bytu, matku, celý dům, ulici, lidi, školu, město, vesnici, babiččin dům, kocoura, zahradu... Jde mu to, kupodivu, docela snadno. Někdy ho Anaglyf, chlapec mu nechal to jméno, zastavoval otázkou. Ne že by ji položil slovně, ale zastaví tok obrazů a některý z detailů přiblíží.

"A jak vypadáte vy?" vyzvídá netrpělivě pozemšťan.

"Máme různé tvary a velikosti," ochotně odpovídá mimozemšťan a všechno předvádí. "Tvar a velikost každého jednotlivce závisí na jeho schopnostech a aktivitě. Čím má větší znalosti, tím je větší. Když umíme využívat své poznatky, zpracovávat je a předávat dál, stáváme se členitějšími. Nejmoudřejší v naší civilizaci jsou tvarově velmi složití a rozměrově příliš velcí nato, aby mohli překonávat vesmírné vzdálenosti. Avšak nepřekáží jim to, protože o všem vědí zprostředkovaně od nás, vyslanců."

"Jste nejvyspělejší civilizace ve vesmíru?"

"Ale kdepak. Na to jsme příliš velcí. Naše tělesné rozměry nás omezují v dosažení dostatečných vzdáleností. Při přemísťování spotřebováváme příliš mnoho energie. Zatím. Ale naše věda jde stále kupředu."

"Můžeš mi to nějak vysvětlit a převést na naše podmínky?"

"Kdybyste chtěli přenášet systémy vaší civilizace podobným způsobem, jako to děláme my, museli byste začít uměle odčerpávat energii vaší hvězdy."

"Proč? Slunce nám dodává obrovské množství energie automaticky, bez našeho přičinění."

"To nestačí. Vaše systémy by musely vytvořit umělé odčerpávače potřebné energie. Bylo by jí potřeba tím víc, čím dál byste se přepravovali. Samozřejmě, že to závisí i na velikosti a hustotě přepravované hmoty. Zakrátko byste spotřebovali celé své Slunce."

"Potom by ale život na Zemi zanikl a celá naše planetární soustava by se změnila!"

"Takových objektů, jako je vaše planeta, je ve vesmíru nekonečné množství."

"Obydlených lidmi jako my?"

"Nekonečné množství obydlí i neobydlených."

"Žekni mi, jak žijete na své planetě," dychtivě se vyptává chlapec.

"Když se nacházíme mimo vhodné prostředí," vysvětluje Anaglyf a zároveň to ukazuje, "musíme být v ochranných bublinách. Pro náš život je základní podmínkou sladké biologické médium se stálou teplotou. Velké výkyvy teploty nás ničí. Příliš totiž mění hustotu našeho těla. Samozřejmě, že ji umíme částečně regulovat, ale s příliš velkými rozdíly si neporadíme." Anaglyf zprostředkoval zvědavému společníkovi nejzajímavější dokument, jaký kdy mohl někdo na naší planetě vidět. Ukazuje mu vzdálenou rodnou planetu, již chlapec dal jméno Aldebrax, s voňavými řekami a obrovskými stromy. Na nich rostou sladké plody, jež poskytují bytostem malé civilizace bezpečný domov, zdravé prostředí a obrovský zdroj energie. Spotřeba energie stále stoupá, proto mikrocivilizace začala hledat nová prostředí pro svůj život, která by zároveň byla i vydatnými zdroji energie. Jeden z mnoha našli i na naší planetě. Objev nového prostředí byl vždycky velkým úspěchem. Ale objev inteligentního systému s vlastním řídicím i rozhodovacím centrem a navázání logických kontaktů už znamená superúspěch, který vynese Anaglyfa mezi nejvyšší vědeckou smetánku na jeho domácí planetě.

Když se vrátila z práce, byl chlapec v posteli.

"Jak ti je, zlatíčko?"

"Nevím. Mám hlad."

"Vzal sis něco k jídlu?"

"Ne, čekám na tebe. Mám strašný hlad a žízeň. Udělej mi čaj, prosím tě."

"Vždyť jsem ti ráno udělala plný čajník."

"Už jsem ho vypil."

"Udělám ti nový. Jsi strašně bledý, pod očima máš kruhy. Změř si teplotu."

Netrvalo dlouho a přinesla mu plný talíř obložených chlebíčků a nový čaj.

"Tumáš. Najež se. Jdu dělat večeři. Jakou máš teplotu?"

"Třicet sedm jedna."

"Bolí tě něco?"

"Ne. Jenom jsem unavený."

"Tak zůstaň ještě zítra doma. Odpočineš si a ve čtvrtek půjdeš do školy. Ano?"

"Hm," žravě se pustil do jídla.

"To je hrůza, že si celý den sám nevezmeš nic k jídlu."

Snědl večeři, vypil další džbán čaje a snědl ještě chleby s pomazánkou. Byla ráda, když konečně usnul, protože by se jinak nacpával do nekonečna.

3. Středa

"Alane, já už jdu do práce. Připravila jsem ti svačinu. Máš ji na stole. Čaj je uvařený. Ve skřínce jsou neapolitánky. V ledniče je pomazánka, jogurt a šunka. Měj se... Ještě si pospi, je teprve šest hodin."

Chlapec jí neodpověděl.

"Je velmi nepohodlné dorozumívat se slovním kódem. Výměna informací se tím komplikuje, v některých případech dokonce znemožňuje. Další nevýhoda je v tom, že tohle kódování se musíte učit celý život. Čím složitější informaci chcete přijmout, tím složitější kód musíte ovládat. Takže obrovské části vaší civilizace jsou špičkové informace odepřené, protože je není schopná vnímat vzhledem k neznalosti kódu. Přitom váš myslící systém je, vzhledem k svému obrovskému rozměru, využíváný minimálně. My máme své logické vědomí uložené v modulu. V případě, že se první modul zaplní, přibíráme další. Zároveň tím výrazně zvýšíme svůj objem, ale to jen dokumentuje, že v sobě nosíme větší množství poznatků, než jednomoduloví členové našeho společenství."

Anaglyf všechno, co povídal, předváděl i vizuálně. Chlapec vnímal jeho slova zároveň i s obrazem. Jako kdyby se díval na dokumentární film. Jenže dokument zprostředkovaný Anaglyfem byl mnohem dokonalejší než filmy, které doposud viděl. Trojrozměrný, logický, pochopitelný, jednoduchý a vnímatelný všemi smysly. Bylo to úžasně zajímavé. Všechno, co dosud chlapec poznal - školu, televizi, kino, knihy, počítač - se mu zdálo nesmírně nudné a primitivní v porovnání s projekcí, kterou mu předváděl jeho nový přítel. Anaglyf zároveň kopíroval všechny chlapcovy poznatky, které nebyly zablokované. Podle mimozemšťana toho bylo žalostně málo, jestli můžeme takový výraz použít.

"Zabýváte se nepotřebnými záležitostmi. Zkoumáte všechno povrchně, zvenčí a jen velmi málo zevnitř. Obklopujete se," zlomek sekundy hledal správný slovní kód, zatímco chlapci ukazoval šaty, byty, auta, zbraně, "haraburdím a přitom ani dokonale neznáte svůj vlastní systém, jeho skladbu, funkce, možnosti využití. To, co jsem se dozvěděl v inteligenčním centru, jsem ohlásil dalším členům výpravy, kteří jsou roztroušeni po celé vaší planetě. Vaše poznatky jsou primitivní a pro nás nepotřebné. U vás jsme se nenaučili nic."

Anaglyf zaznamenal jistou změnu v chlapcově těle. Toto musí vyřešit! Modul, který přibral na zpracování slovního kódu, měl ještě hodně volné kapacity, do níž se mu výzkum určitě vejde.

"Takže si neodnesete žádné naše poznatky?"

"Jenom ty, které tu zjistíme sami."

"Čeho se budou týkat?"

"Složení organismů. Podrobného rozboru živočišných a rostlinných systémů každého druhu. Nejceněnější jste pro nás vy, lidé. Možná tu objevíme i nějaký jiný inteligentní druh. Stává se, že na jedné planetě žije víc logicky uvažujících společenstev a své rozdílné inteligence nejsou schopné propojit a vzájemně využívat. Všechny systémy na vaší planetě proto budou podrobně prozkoumány."

"Máš radost, že jsi u nás našel myslící bytosti?"

Tomu Anaglyf dobře nerozuměl. Při zakódované i obrazové komunikaci, která šla chlapci čím dál lépe, se pozemšťanovy vnitřní proporce neustále měnily. Několik podsystémů reagovalo vylučováním různých produktů. Množství různých buněk, z nichž se podsystémy skládaly, nepřetržitě vylučovalo a pohlcovalo rozličné sloučeniny. Celý systém byl aktivizován. Mozek neustále vydával příkazy pro různé činnosti podsystémů, ale vydával je chaoticky a neoptimálně. Množství buněk soustavně odumíralo, a to i v samotném řídicím centru. Anaglyf zaznamenal chlapcův úporný pocit žízně, neschopnost udržet tekutiny v podsystému žaludku a její rychlý průtok do odpadové části.

"Jak to, že tvůj mozek neumí řídit potřeby tvého těla?"

"Nevím," řekl chlapec a začal z paměti vytahovat všechno, co kdy viděl, slyšel a četl o lidském těle.

"Všechno znáte jenom povrchně, nejdete do hloubky."

V chlapcově těle opět nastala prudká změna.

"Už mě štveš s tou soustavnou kritikou! Nevíte! Nevíte! A co víte vy? Vidiš každou moji buňku, znáš mnohem líp složení mé krve a mozku, než náš nejlepší doktor. Cítíš se v mém těle dobře, tak bys mě měl mít rád!"

Anaglyf nevyslal žádnou odpověď.

"Aha, nachytl jsem tě na hruškách. Neznáš city! Myslel jsem si, že znáš všechno, když jsi takový vejta! Teď ti ukážu, co to znamená mít rád!"

A chlapec si vybavoval v paměti všechno, co považoval za projev lásky. Ukazoval, jak sedí s matkou u televize. Sedí vedle ní na gauči, on je opřený o její rameno. Večer, když si lehne do postele, máma přijde a dotkne se ústy jeho tváře a on zase svými její tváře. Jsou spolu v kuchyni a dávají do pořádku, podle Anaglyfa, nesmyslné nádoby, povídají si, smějí se a v jejich tělech dochází k různým chemickým změnám. V dalším obraze drží chlapec na ruku mnohem menší systém - kožešinového živočicha. Noří svůj nos do huňatého porostu a

promlouvá k němu a oběma probíhají v těle příjemné chemické změny. Chlapec cvičí v bílém úboru, převázaném opaskem se žlutými konci. Jsou tam i jiní, jemu podobní chlapci. Všichni jsou spokojení. Pokřikují na sebe, smějí se a v jejich tělech probíhají chemické pochody, které jejich systémům prospívají.

"Teda city," zaznamenal Anaglyf správný kód pro označení chemických změn v lidském těle.

"Láska, radost, spokojenost. Teď ti ukážu opak."

A chlapec předvádí lidi, které nenávidí. Učitelku Buchtovou, kterou nemá nikdo rád, nenávidí totiž žáky. Předvádí opilce a primitivy, kteří ohrožují okolí svou agresivitou. Dále ukazuje mrtvé tělo malého systému v zrzavém kožíšku, které doprovází smutek. Nakonec sebe, když se mu nedaří ve škole, to je nespokojenost a vztek.

Anaglyfův modul je schopný pochopit a zpracovat jakoukoli informaci, a proto pochopil i citovou výbavu člověka.

"A ke mně máš jaký vztah?" ptá se opatrně a poprvé používá jenom slovní kód bez obrazu.

"Mám tě rád," řekne chlapec se smíchem a ve svých představách vidí Anaglyfa mnohem většího, než je ve skutečnosti. V chlapcových představách stojí Anaglyf na jeho ruce a chlapec se ho dotýká svou tváří. Na základě chlapcovy fantazie vyrostou najednou z Anaglyfova těla tenké ručičky a snaží se chlapce obejmout.

"Takže citový výboj u tebe způsobuje soustavné kolísání rovnovážného stavu?"

"Když spím, tak se všechno srovná, ustálí a tělo i hlava si odpočinou."

"To je pro mě obrovský objev. Vy nás můžete obohatit svými city, učit nás je prožívat a poznávat a my vám za to ukážeme, co známe o vesmíru. Budeme žít v symbióze pro vzájemné potěšení a poučení. Tak to má být. To je smysl všech civilizací. Musím s tímto poznatkem seznámit celou naši společnost. Přijdou sem a budou se od svého hostitele učit citovým vztahům, na něž jsme dávno zapomněli. To naší civilizaci nesmírně prospěje. Pošlu podrobnou zprávu na naši planetu. Ale budu k tomu potřebovat ohromné množství energie. Vezmu si ji od tebe, tvůj systém ji dokáže nahradit."

"Bude mi potěšením," použil chlapec archaický kód, aby zdůraznil nadsázku s jakou příteli poskytoval tak bezvýznamnou maličkost, jako je energie vlastního těla.

Oba zaregistrovali, že se společník zasmál. Anaglyf viděl obraz chlapce s přivřenýma očima a nepatrně zdvihnutými koutky úst, provázený bouřlivou chemickou reakcí. Chlapec viděl obraz Anaglyfa, jak se jeho trojrozměrné tělo jemně zavlilo.

"Chtěl bych být tak moudrý jako ty."

"Mnohé z mých znalostí by ti nebyly k ničemu. Můj svět je pro tebe příliš mikro. Ty potřebuješ zkoumat svůj svět, potřebuješ dokonalý kontakt se svou civilizací, a teprve až potom s cizí."

"Co mám dělat?"

"Sbírej informace, tříd' je, ukládej a vyvozuj z nich správné závěry."

"To se, podle tebe, mám učit? Na to jsi sem nemusel přijít až z druhého konce vesmíru, to mi každý den říkají ve škole."

"Je to jediná cesta k moudrosti."

"Myslíš si, že je dobré studovat chemii?"

"Ano, díky chemii se dostaneš k složení hmoty, i když vzhledem k svým rozměrům nejsi schopný pochopit její nejzákladnější stavbu."

"Vím. Na to nemám čidla."

"Ale i vaše hrubé poznávání hmoty je pro vaši civilizaci cenné."

"Tebe by si měla poslechnout naše chemička. Asi by to s ní šlehlo."

"Jste naivní bytosti. Myslíte si, že to, co neznáte, neexistuje."

"Ty znáš všechno?"

"Vím víc, než vy, ale v porovnání s tím, co se ve vesmíru poznat dá, to není prakticky nic."

Když se v pět hodin vrátila domů, ležel chlapec v posteli. Byl bledý jak stěna. Tváře vpadlé, pod velkýma zelenýma očima měl tmavé kruhy.

"Alane, půjdeme na pohotovost. Vypadáš hrozně."

"Mami, prosím tě, já nikam nechci. Už mi nic není. Zítra půjdu do školy. Udělej mi čaj, všechno jsem vypil."

"Snědl jsi něco?"

"Všechno jsem zbaštil, ale mám strašnej hlad."

Naházel do sebe večeri a sladkosti, další čaj a další chleby a další pití.

4. Čtvrtek

Anaglyf denodenně vysílal zprávy. Spotřebovával spousty energie. Zdálo se však, že veliký systém jí má nevyčerpatelnou zásobu. Byla bohatě uložená v buňkách v jednoduchých sloučeninách a na základě důmyslných mechanismů z nich mohla být kdykoli odebraná a měněná na potřebnou formu. Tělo mělo obrovské náhradní zdroje energie, uložené v tukách a bílkovinách. Čerpání energie pro své životní funkce i její doplňování provádělo prakticky neustále. Anaglyfovi se zdálo, že zdroj je nekonečný. Systém nic nenamítal proti zvýšenému výdeji energie a velmi ochotně ji poskytoval.

"Ostatně, tak logický systém musí mít i možnost blokování odběru energie v případě ohrožení vlastní existence," myslel si Anaglyf a jeho energetická spotřeba stále rostla.

Matka mu přinesla snídani. Chlapec měl na peřině položené rýsovací prkno s výkresem a kreslil podivuhodný strom. Sem tam se zasmál a cosi si pro sebe zabručel.

"Co to kreslíš, drahoušku?"

"Podívej se, mami, tomuhle stromu říkám Gnakar. Jeho latinské jméno je Baoliptus gigantoplural. V období sucha je zelený a v období dešťů modrý."

"To sis teďka vymyslel?"

"Ne, roste na planetě Aldebrax."

"Aha!"

"Gnakar je obrovský, mohutný strom. Největší na celém Aldebraxu. Je větší, než naše pětisetleté duby. Na tomhle detailu vidíš plod v obalu. Je to taková veliká modrá mandle. A tohle je řez plodem s oranžovým, dužinatým vnitřkem. Dál je nenápadně zabarvený květ s metr dlouhým pestíkem a třemi dírkami. Do jedné z nich se pestík ve vegetačním období zasune a květ se opylí. Gnakary rostou na rozlehlých přírodních plantážích," chvíli jako by naslouchal neviditelnému společníkovi a pokračoval, "ano, samozřejmě... u voňavých řek, z nichž největší je Aratux. Gnakarové dřevo je zvláštní tím, že je nehořlavé. Strom má hustou a silnou kořenovou soustavu. Po čase se z opyleného květu vytvoří zelená bobule, velká asi jako meloun. Když pukne, vyrostе z ní popínavá rostlina a obtočí se kolem kmene stromu. Liána má vlastní kořeny. Strom ji potřebuje k životu, protože čerpá ze země minerály, které mohutné kořeny stromu čerpat nedokážou. Na této popínavé rostlině potom rostou plody s modrou slupkou a sladkým, strašně dobrým vnitřkem."

Během vyprávění chlapec dokončil obrázek. Vypadal jako stránka z encyklopedie. Obrovský strom s mohutnými kořeny, obtočený liánami s modrými plody. Na detailních obrázcích byly listy - jeden modrý, jeden zelený, plody - jeden celý, jeden v řezu, květ s pestíkem a detail květu s trojicí otvorů.

Chlapec vyprávěl zaníceně a velmi zajímavě.

"Mami, ty tomu nevěříš, myslíš si, že si vymýšlím."

"Právě naopak. Zdá se mi to až neskutečně skutečné."

"Ale mami, když někdo mluví o životě na cizích planetách, tak podle literatury musí správný posluchač odpovídat pouze předepsaným způsobem. Například: Nezbláznil ses náhodou?. A nebo: Copak jsi ztratil rozum? Eventuelně: To ses snad nácpal jedovatými houbami? Možná bys mohla ještě použít: Nemáš náhodou o kolečko navíc?"

"No dobře. Tak teda, nezbláznil ses náhodou? Spokojený?"
Chlapec se zasmál. "Špíčkový!"

"Mohl bys mi ještě jednou ukázat ten strom na vaší planetě, ve kterém vznikáte a žijete?"

"Vždyť už ho máš ve svém paměťovém modulu. Vybav si ho!"

"Neumím to. Nejde to."

"Jak to, že to nejde? Co děláš s přijatými informacemi?"

"Vnímám je ve chvíli, když mi poprvé přicházejí do paměti. Asi si je potom někam ukládám. Jenže odtamtud je neumím vyvolat."

"Máš je jenom zablokované, ale jsou tam! Tvůj mozek je jako tvoje knihovna. V zavřeném knize jsou informace zablokované. Když ji však otevřeš, můžeš je použít. Když ji zavřeš, zmizí. Jakmile ji znovu otevřeš na totéž místo, už je znáš, i když sis předtím myslel, že si je nedokážeš vybavit."

"Ano, uvědomím si, že jsem to už četl, ale vzpomenu si na to až při druhém čtení."

"Protože všechno vnímáš přes slovní kód. Nic si neumíš představit. Ostatně, tvoje nervová čidla jsou velmi primitivní, všechno vidí nejasně, bez detailů a podrobností."

"Můžeš mi nějak pomoci?"

"Mohu. Když budeš chtít, odblokují tvoje paměťové procesory a na všechno, co tvoje paměť zaregistruje přes smyslová čidla, nebo i mimo ně, si budeš moci kdykoli přesně vzpomenout."

"To bude super! Špíčkový! Budu dokonalý!"

"Nemůžu z tebe udělat dokonalý systém. Nikdy nebudeš schopný vnímat okolní vesmír tak, jak ho vnímám já. Brání ti v tom tvoje rozměry a tvoje nedokonalé senzory. Podle našich měřítek jsi hluchý a slepý. Mnoho snímačů ti úplně chybí. Nemáš senzor na vnímání vlnění, záření, teploty, tlaku..."

"Podle tebe jsem asi úplněj blbec!"

"Ne. Své neznalosti si vynahrazuješ city. Jsou sice atributem primitivních civilizací, ale jsou krásné a zpestřují život. Až jednou bude vaše civilizace dokonalá, nebudete city potřebovat, a také na ně pomalu zapomenete."

"Připadáme ti tak strašně primitivní?"

Anaglyf se usmál, tedy zavlnil se: "Ve vesmíru je mnoho společenství, která jsou daleko za vámi, ale i před vámi. Každý se může a musí od toho druhého něco naučit, bez rozdílu stupně vývoje. Vaše city mají v porovnání s našimi nesmírně pestrou škálu. My vlastně známe jen pocit mírného uspokojení, když získáme nový paměťový modul, nebo krátký pocit překvapení při zániku osobní existence. Co je to v porovnání s vašimi vášnivými prožitky?"

Láska, nenávisť, zlost, radost, pláč, smích, zoufalství, štěstí... O co budete moudřejší, až nebudete tohle všechno potřebovat, protože budete všemu rozumět! Velmi jsi mě obohatil svým vnitřním životem. Budu si tě často vybavovat a ukážu tě celé naší společnosti."

"Ty chceš odejít?"

"Musím. Jste živé, inteligentní bytosti a my jsme vás považovali pouze za biosystémy vhodné pro náš život. Svou přítomností vám ubližujeme. Chtěli jsme s vámi žít v symbióze. Udělal jsem chybu, když jsem vyslal na naši planetu ty nejpříznivější zprávy o vašem sladkém médiu. Spotřeboval jsem příliš mnoho tvé energie. Tvůj tělesný systém ochabuje. Médium zhoustlo, je pro mě čím dál tím lepší, ale tebe to ničí. Nemáš už v buňkách žádnou zásobu energie, protože jsme zničili řetězce, které ji tam ukládaly z glukózy. Odpojili jsme funkci slinivky břišní, abychom se zbavili inzulinu. Nevěděl jsem, že tím ohrozím tvůj život. Ublížil jsem ti, i když tě mám rád."

Tohle všechno vysvětloval Anaglyf v obrazech, bez slovního kódu. Byl to ideální přenos z paměti do paměti. Na závěr předvedl lásku, přesně tak, jak si ji zapamatoval od chlapce. Jeho tělo, nekonečně zvětšené na míček o průměru pěti centimetrů, se přiblížilo k chlapcově tváři a tenkým, dlouhýmá ručkama ji objalo.

"Neodcházej, prosím... Bude se mi strašně stýskat."

"Musím ještě podat zprávu, abych zastavil migraci. Nemůžeme vstoupit do vašich systémů, promiň, do vašich lidských těl, protože bychom vás tím zahubili."

"Pošli zprávu, ale ty sám tu zůstaň."

"Budu potřebovat spoustu energie a ty už jí máš velmi málo. Oslabí tě to ještě víc. Nemůžu jednat bez tvého souhlasu."

"Souhlasím!"

"I když jsou vaše knihy velmi těžkopádné, přece jsem se z nich něco dozvěděl: ty jsi dítě. Pro svůj růst potřebuješ vyrovnanou hormonální soustavu. Bez využívání glukózy se tvůj životní proces zastaví. Ale glukózu můžeš využívat jedině pomocí hormonu z pankreasu. A právě tuto funkci jsme ti vyřadili. Já se sice pohybuji v ideálním prostředí, ale tvoje tělo umírá hladu."

"Ať!" dal najevo vzdorovitě, bez kódu, z mozku do mozku.

"Vyšlu zprávu, až budeš pro sebe potřebovat nejmíň energie."

"Kdy?"

"Až budeš spát."

Když přišla z práce, spal chlapec ve svém pokoji. Ležel na břiše. Oblečený a obutý. Otevřel oči. Byly obrovské a unavené. Kruhy pod očima měl hrozivě tmavošedé.

"Mami, chtěl jsem jít do školy, ale v autobusu se mi udělalo špatně. Tak jsem se vrátil. Zvracel jsem. Mám strašnou žízeň. Dej mi něčeho napít."

"Hned ti něco přinesu, zlatíčko. Máš asi zkažený žaludek po tom všem, co jsi včera snědl. Dám ti živočišné uhlí."

Přinesla mu citronádu a tablety. Chlapec na jeden zátah vypil třídeckovou sklenici studené tekutiny.

"Jedl jsi?"

"Neměl jsem hlad."

"Něco ti udělám."

"Nechci. Mám jenom žízeň. Udělej mi čaj."

V kuchyni postavila vodu na sporák. Z pokoje se ozval zvuk dávení. Z chlapce vylétla citronáda i s živočišným uhlím.

"Nezlob se, mami."

"Proč bych se měla zlobit? Pojď do obývacího pokoje, převleču ti postel. Musíme na pohotovost."

"Prosím tě, ne! Už je mi líp. Nech mě v posteli," díval se na ni obrovskými očima. Rty měl suché. Vlasy spleené. Tváře propadlé, lícní kosti z nich ostře vystupovaly.

Chlapec ještě dvakrát zvrátil spoustu vody. Už nic nejedl. Pil velké množství tekutin, aby je vzápětí vymočil nebo zvracel.

"Už to vaši vědí?"

"Ano. Podal jsem přesný obraz situace. Pochopili to. Ve vesmíru je ohromné množství jiných možností, prakticky nekonečné. Určitě brzy najdeme něco vyhovujícího."

"Proč nezůstanete doma? Mně je doma nejlíp."

"Každá civilizace se dostane ve svém vývoji k bodu, kdy se jí otevře vesmír a ona je schopná do něj vstoupit. Vzdálenost přestane být problém. Tomuto okamžiku nikdo neodolá, ani vy, až se tam jednou dostanete, když budete mít možnost setkávat se s jinými civilizacemi a vzájemně se obohacovat poznáním. Hledat kořeny svého vzniku ve vývojových stupních na jiných planetách! Přijímat další a další informace, další a další paměťové moduly!"

"Chceš být slavný!"

"Chci být moudrý, proto chci poznávat."

"To chci i já!"

"Tak tedy využívej celou kapacitu svého mozku. Nenechávej ho odpočívat! Zaktivizuj ho!"

"Nevím jak!"

"Pomůžu ti. Funkce tvých tělesných podsystemů i centra jsou mi daleko známější, než tobě. Mohu odblokovat velkou část mozku, kterou nevyužíváš, ale pak mi nezbude čas, abych obnovil činnost tvého pankreasu."

"No a co? Radši chci být chytrý než tlustý."

"Umíráš. Jak to, že si toho ještě nikdo nevšiml? Dokonce ani ty sám. Nemůžeš být mrtvý i chytrý zároveň."

"Ale mě nic nebolí. Tak proč bych měl zemřít?"

"Protože ti zakrátko přestane fungovat ta část mozku, která reguluje dýchání a krevní oběh."

"Tak proč mi nabízíš možnosti, když si nemůžu vybrat?"

"Můžeš. Každý se musí rozhodnout jenom za sebe a za nikoho jiného."

"Tak jsem si vybral: Probud' můj mozek!"

V noci slyšela, jak chodí na záchod. Když tam šel potřetí, vstala.

"Je ti špatně?"

"To už nemůžu jít ani na hajzl?" hrubě odsekl. "Nech mě!"

"Promiň. Nepotřebuješ něco?"

"Udělej mi čaj."

5. Pátek

"Alane, tvůj mozek je zaktivizován. Došlo však u tebe k velkému útlumu životních funkcí. Musíme okamžitě spustit mechanismus pankreasu."

V tom okamžiku si chlapec uvědomil, že ví všechno. Mohl si vzpomenout na jakoukoli knihu, kterou do této chvíle četl, na každý film, který viděl, na každý rozhovor, který slyšel. Všechny útržkovité informace a náhodné poznatky se mu spojily do logických celků. Najednou pochopil i tuto malou cizí civilizaci, která pro sebe hledala ideální prostředí na jiných planetách, aby zároveň poznávala vesmír. Věděl, že poznávání velkého, vzdáleného vesmíru kolem nás, i mikrosvěta uvnitř nás samotných, je potřebné a nekonečně zajímavé. Poznání je ta nejlepší droga pro jakoukoli inteligenci.

"Nedělej to!" vykřikl z posledních sil na svého malého přítele, protože dřív, než ztratil vědomí, pochopil, že jestli obnoví činnost pankreasu, tak inzulin vyrazí s novou silou a odvážného Ataraxana zahubí. "Inzulín tě zabije," zašeptal a znovu se propadl do tmy.

"Tebe zabije jeho nedostatek."

V rychlém sledu přecházel od vědomí k bezvědomí.

"Moje tělo je mnohem větší, než tvoje. Vydrží daleko víc," přenesl s velkým úsilím z paměti do paměti.

Ráno vstoupila do synova pokoje. Oči jí zalily slzy, hrdlo se jí stáhlo. Chlapec spal. Vypadal jako mrtvý. Maso z tváře i rukou zmizelo. Pod kůží se jasně rýsovaly čelní, lícni a čelistní kosti. Ruce měl průhledné, hubené, studené. Dech byl hluboký a pomalý.

"Alane," řekla tiše a zlehounka se dotkla dětské strhané tváře, "Jdu zavolat sanitku."

S velkou námahou otevřel oči.

"Pít."

Bylo to jediné slovo, s nímž se na ni obracel. Čaj pil vleže brčkem. Po několika minutách ho vyzvracel.

Vytočila číslo centrálního dispečinku první pomoci. Nevrlý ženský hlas na druhém konci telefonu odmítl poslat sanitku. Anonymní hlas poslal vyděšenou matku shánět lékaře do nedalekého zdravotního střediska.

Chlapec ležel na posteli. Oči zavřené. Dýchal zhluboka. Vypadal však spokojeně. Ústa, pod trčícími lícními kostmi, byla skoro neviditelně roztažená v jemném úsměvu.

"Alane, jdu pro doktora. Hned se vrátím. Chceš něco?"

"Pít," ozvala se skoro neslyšná odpověď.

Když mu přinesla čaj, byl už zase v bezvědomí, které se velmi podobalo hlubokému spánku. Doktorka zařídila pro umírajícího chlapce sanitku. Všechno šlo bleskově. Krevní zkouška v nemocnici označila jeho stav pravým jménem: Diabetes Mellitus. Náhle u něj propukla těžká cukrovka typu I - cukrovka dětí a mládeže, cukrovka závislá na inzulínu. Pacienta napojili na infúzi s výživou a inzulínem. Unikající život se pomalu vracel zpátky.

Divocí hadi zaplavili sladké médium, začali požírat glukózu a dopravovat ji do vyhládlých buněk. S čerstvou tekutinou, která vnikala do těla, krev řídla a začala proudit s novou silou. Látková výměna se obnovila.

Probral se až po dlouhé době.

"Jsi tady ještě? Anaglyfe!"

"Nestačil jsem obnovit činnost pankreasu. Alane, neodepři mi za to své přátelství. Stalo se něco strašného! Do tvého těla proudí hadi z jiného systému. Jsou mnohem agresivnější, než byli ti tví. Musím se jim bránit! Nevím, kde se tu vzali."

Ticho.

Bylo to strašné ticho. Obraz přítele se z jeho vědomí vytratil. Kde je? Co se stalo? Otevřel oči.

Ležel na posteli. Nad ním stáli cizí lidé v bílých pláštích..

"Konečně."

"Chválabohu. Žije."

"Můžeme zavolat jeho matce."

Byl slabý. V ruce měl zabodnutou jehlu. Byla přilepená náplastí. Průhlednou hadičkou mu proudila do těla tekutina plná cizorodých, odporných řetězců, které okamžitě začaly zpracovávat nadměrné množství glukózy v krvi. Ukládaly ji ve formě glykogénu do vyhládlých buněk a v souhře s dalšími hormony a jemně pracujícími biomechanismy opět upravovaly zhroucenou látkovou výměnu.

"Kde jsi? Anaglyfe!" volá chlapec silou vůle i slovním kódem svého přítele.

Nikdo se neozývá. Už je ve svém řídicím centru sám. Anaglyf zmizel. Zabilo ho ohromné množství vepřového inzulínu, přivedené do těla infúzí. Všechno to chápal abnormálně jasně. Byl schopný vzpomenout si na všechny rozhovory, které spolu vedli beze slov. S mírným opovržením se díval na svůj dosavadní život, kde se všechno dalo vyjádřit jen nedokonalým slovním popisem. Jeho myšlení se mnohonásobně rozšířilo. S uspokojením sledoval logiku dějů, které mu předtím nedávalo souvislost. Mimořádně jasně chápal nevyhnutelnost všeho, co se kolem něj dělo, a s tím, a také proto pomalu ztrácel pocity radosti, štěstí a nenávisti.

6. Sobota

"Mami, co jsi to udělala?"

"Co jsem ti udělala, Alane?"

"Proč jsi mě dala do nemocnice?"

"Vzala tě tam sanitka. Byl jsi v komatu. Přece jsem tě nemohla nechat umřít!"

"Ale nechala jsi umřít Anaglyfa," odsekl zlostně. Oči se mu zalily slzami a zabořil tvář do polštáře.

"Toho z Aldebraxu? To je mi strašně líto. Proč myslíš, že jsem mu ublížila?"

"Jdi pryč," řekl a už se na ni nepodíval.

Jak může máma pochopit, že záplava vepřového inzulínu je pro Aldebraxana smrtelná, že se ze sladkého média, v němž měl sladký život, stala v okamžiku smrtící past. A i kdyby to pochopila, kdyby tomu uvěřila, určitě by zvolila život svého syna a ne život nějakého mikrocizince. Žízená mateřskou láskou se nemohla rozhodnout jinak. Proto se na ni nemohl zlobit. Možnost volby měli jen oni dva. Velký mimozemšťan zvolil život pro Anaglyfa, malý

Aldebraxan zvolil život pro Alana. Oba stáli mezi životem a smrtí. Jejich logické obvody, schopné usuzování a rozhodování, vyhodnotily život toho druhého jako cennější. Byla v tom však jenom chladná logika?

7. Mnohem později

Stal se z něj samotář. Všichni lidé mu připadali jako děti, protože se mu inteligencí nikdo nevyrovnal. Bylo mu cizí jejich snažení, aby něco pochopili, úsilí, aby se něco naučili. Každou odbornou knihu si zapamatoval po prvním přečtení. Nad žádnou si nelámал hlavu, všechny byly příliš jednoduché a neodpovídaly na složité otázky, které si kladl.

Vystudoval jadernou chemii s vynikajícím prospěchem. Jeho vědecké úspěchy byly obrovské, i když jeho práce dokázalo úplně pochopit jen málo odborníků.

Upřímný zármutek pocítil jen jednou. V roce 1995 objevili definitivní lék na cukrovku. Obnovení činnosti beta-buněk v Langerhanzových ostrůvcích probíhalo jednorázově a definitivně. Na jednoduchý lék, který nemoc léčil v průběhu tří měsíců, bylo alergických jen velmi málo diabetiků. Pro ně zůstala klasická léčba inzulinem.

Alan se dobrovolně zařadil do této malé skupinky a vědomě se i nadále mírně poddávkoval, aby v sobě udržel alespoň trochu přijatelné prostředí pro Anaglyfa a jeho civilizaci.

Protože, co kdyby přece jednou...

8. Po několika čtvrtstoletích

V létě 2063 si celý chemický vědecký svět připomněl osmdesáté sedmé narozeniny svého největšího. Tisíce blahopřání z celého světa naplnilo několik poštovních vaků. Množství květů zaplavilo všechny místnosti prostorného domu. Všichni si ho vážili a obdivovali se mu, i když mu většina nerozuměla. Jenom nejtalentovanější s námahou sledovali geniální logiku jeho myšlenek, převedených do matematicko-chemických vztahů. Věděl však, že tento stav je jenom dočasný. Věda šla kupředu obrovskou rychlostí. Mládež se už ve škole učila teorie, které v jeho mládí byly výsadou akademie věd. Uplyne několik desítek let a všechna jeho díla budou jasná každému průměrnému chemikovi. Využitelná kapacita mozku se zvětšuje. Uběhne století, jedno, možná dvě a jeho teorie budou překonány novými a lepšími.

To všechno si zcela jasně uvědomuje. Sedí v pokoji, otevřeným oknem se dívá na velkou borovici a vzpomíná na ty, co měl rád. Vybavuje si je z dávných vzpomínek a jeho vybavovací schopnost je stále ještě dokonalá. Vidí před očima matku, která tu už dávno není. Vidí, jak spolu sedí u televize, opírají se o sebe rameny v tiché pohodě. Vidí svou milovanou prastarou dětskou knížku, tisíc čtyři sta osmdesáti osmi stránkový katalog sloučenin firmy FLUKA pro rok 1990/91. Vidí Tomáše, který se mu už léta nehlásí z Austrálie, jak spolu běží po školní chodbě a rozdávají si imaginární údery. Vidí svého pavouka, velkou tarantuli, na níž si vypůjčil osm set korun a musel je dlouho splácet. Velký pavouk byl dlouhá léta jeho tichým společníkem, a když jednou usnul, aby se už víckrát neprobudil, moudrý muž věděl, že to tak podle přírodních zákonů musí být, a že to čeká na každého.

Seděl v letním pokoji a blížící se podvečer příjemně ochlazoval vzduch. Všechno chápal, se vším se smířil, jenom pro jedno ho bolelo srdce... Častokrát vzpomínal na krutě přerušené přátelství. Kolik otázek zůstalo na obou stranách nezodpovězených! Jeho tělesná kondice byla vynikající. Cítil, že tu ještě spoustu let bude takhle sedávat a vzpomínat. Mozek, naplno zaktivizovaný před mnoha lety, pracoval dokonale. Optimálně řídil všechny tělesné a duševní funkce svého systému. Přivřel oči.

"Jsem tady," ozval se krásný, altový a nelidský hlas. Viděl, tak jako před třičtvrtě stoletím, dokonalý tvar s množstvím zapuštěných a vystouplých hran. Nejdřív viděl každý obrys dvojmo, ale vzápětí se anaglyfické čáry spojily a předmět se předvedl v celé své třírozměrné barevné kráse.

"Špičkový!" vykřikl Alan a tělem mu proběhla bouřlivá chemická reakce.

"Ještě stále city?" usmál se Anaglyf.

"Jen velmi, velmi zřídka. A ty jsi, jak vidím, narostl o další moduly. Gratuluji. Proč jsi mě nechal tak dlouho čekat?"

"Patřím na Aldebraxu mezi vědeckou elitu a tvé médium pro mě nebylo bezpečné. Před lety jsem se z tvého těla zachránil jenom náhodou. Naše věda však značně pokročila. Už k transportu nepoužíváme primitivní bubliny, které byly velmi zranitelné a nedokázaly nás ochránit prakticky před ničím. Teď mě chrání aliontový obal. Mohu jít kamkoliv a můj systém i moduly zůstanou neporušené. Mohu se volně pohybovat po celém vesmíru," vysvětloval Anaglyf a všechno hned předváděl v srozumitelných obrazech.

"Zůstaň se mnou, prosím tě," po dlouhých letech Alanův hlas opět přetékal citem. "Jsem starý člověk. Cítím se sice výborně, ale čas mého biosystému se podle přírodních zákonů, blíží ke konci. Kdybys byl se mnou, odcházelo by se mi krásně."

"Tvůj zánik je ještě daleko. Tvůj řídicí systém je skoro dokonalý."

"Snad jsi nepřišel obnovit funkci mého pankreatu?"

"Ne. Přišel jsem ti nabídnout něco jiného. Všiml sis přece, že mi přibylo několik modulů. Část z nich je nevyužitá. Přinesl jsem je pro tebe. Celý obsah tvého inteligentního centra můžu přemístit do modulů a uložit je do podobného biosystému jako jsem já."

"Ty bys byl schopný vložit celé mé vědomí do několika modulů? Takže bych vlastně mohl žít dál?"

"Ano, přemístím jenom," Anaglyf na malý, kratičký okamžik zaváhal, než použil archaický kód, "jenom tvoji duši."

"Už jste to zkoušeli s nějakým člověkem?"

"Ne, ty jsi první. Ale potřebujeme k tomu ohromné množství energie."

"Stále ještě problémy s energií?"

"Stále. Ale tvůj biosystém jí má dost. Můžeš o mé nabídce přemýšlet. Budu tu čekat na tvé definitivní rozhodnutí."

"Už jsem se rozhodl, přijímám!"

"Špíčkové!" vykřikl Anaglyf a jeho tělem proběhly dávno zapomenuté bouřlivé pochody.

Složitý proces proběhl v několika vteřinách. Na Zemi zůstalo tělo velkého vědce. Bylo velmi vyhublé, protože z něj úplně zmizel podkožní tuk. V tváři měl klidný, přímo šťastný výraz.

Po pokoji se chvíli pohybovaly dvě mikrobyty chráněné aliontovými obaly. Potom společně vyrazily do kosmu. Teď se už dorozumívaly bez slovního kódu. Vytyčovaly si nepředstavitelně vzdálené cíle. Zkušený Aldebraxan vedl svého přítele po všech koutech vesmíru. Jejich hlad po poznání byl obrovský, čas, který mu mohli věnovat, neomezený a možnosti nekonečné.

V nejdlehlších částech univerza, vzdálených od sebe milióny světelných roků, na planetách v neznámých hvězdných soustavách, podobajících se Modré planetě na okraji Mléčné dráhy, na planetách, jichž bylo málo, ale ve vesmírném měřítku nesmírně mnoho, všude kde byly vhodné podmínky na šíření zvuku, se prostorem nesly dva výkřiky, dva kódy, které vytvářela dvojice superinteligentních mikrobytostí, chráněných dokonalými aliontovými obaly. Náhodní obyvatelé vzdálených planet nevěděli, že slyší vyslovená slova. Považovali je za přírodní zvuky a proto se bez povšimnutí nekonečným prostorem nesly výkřiky:

"Alane!" vymodulovaný zvonivým, nelidsky krásným altem.

"Špíčkový!" vykřiknutý mutujícím, přeskakujícím hlasem patnáctiletého chlapce.